

Dermed er ikke sagt, at de altid er lige overvejede i dag.

Jeg kunne også godt have tænkt mig, at miljø- og energiministeren havde haft lidt vision, når det gælder om at gå ud i denne her kamp for at reducere CO₂-udledningen på et lidt bredere plan. Det kunne have pyntet ganske væsentligt, hvis vi havde set en dansk miljø- og energiminister være ude at tale om at se det i en bredere sammenhæng, eventuelt få lavet nogle grupper af lande i Østersøområdet eller andet, som i fællesskab kunne have nået nogle mål, for der er ofte ikke nogen mening i at anvende millioner af kroner på relativt små gevinster miljømæssigt, når vi kunne have brugt de samme penge andre steder med en mange, mange gange større effekt. Man får jo som regel svaret, når man siger det, at vi må feje for vores egen dør osv. Jamen det er da også en udmærket egen-skab og en god gammel dyd, som man skal passe, men for os i hvert fald drejer det sig altså om det, som vi ofte har kaldt miljømæssigt købmandskab, og det vil sige, at vi får mest muligt for de penge, vi anvender på det her område.

Så har man diskuteret meget, om CO₂-problemet – for nogle spøgelseset – er voldsomt endegyldigt bevist, men der er dog mange ting, der peger på, at der er noget om snakken, også så meget om den, at mere end 160 lande vel efterhånden har tilsluttet sig det her. Så derfor bliver det en illusion at begynde at diskutere CO₂ på den måde, når 160 lande pålægger hinanden – mange har ratificeret og ender vel i sidste ende med egentlig juridisk at have pålagt hinanden det – at man skal fortrænge CO₂-udledningen. Der er så mange andre sider, som er vigtige også. Det kan vi vende tilbage til, for vi har også andre lovforslag i dag. Men når 160 lande eller deromkring har gjort det, så er det en illusion at tro, at man kan rulle tæppet tilbage, så er vejen, man skal, altså fremad, og dér ligger der noget ganske fornuftigt i på det energiteknologiske område generelt at være så langt foran, som man er i dette land.

Der er ingen tvivl om, at direkte og indirekte beskæftiger energiteknologien som helhed op mod 40.000 mennesker – en eksport på 20 mia. kr. og et potentiale, der er næsten lodret, og et Europa, som måske om kort tid sætter et mål for grøn energi, som er ganske stort. Dermed er potentialet helt fantastisk, hvis ikke vi har nogle konkurrencekommissærer, der prøver at stikke en fod i døren med den mere gammeldags tænkning. Men vi håber på, at man i Europa

sætter det mål, når vi nu engang globalt har sat målet så bredt og fælles, som vi har. Det, der altså for CD er det væsentlige, er, at vi passer på ikke at være for snævre i vores betragtninger på det her område.

Avancerede energiteknologier er blevet et dansk varemærke, og det har været svært indimellem at være CD'er og blive rubriceret rigtigt i den sammenhæng. Jeg har undervejs i den her proces talt meget om vindmøller og anden energiteknologi, fordi jeg mener, det er fornuftigt, og fordi jeg mener, at de penge, vi har brugt til det og investeret i det, er småpenge ved siden af, hvad vi har brugt til andre døds-syge ting gennem tiden: til en værftindustri, der var død, og vi har også på andre områder givet kæmpetilskud.

Her har været tilskud, som har været direkte rettet mod en eksport. Så er der nogle, der har reddet verden ved det. Den vil jeg gerne være med til at redde. Jeg er lige så begejstret for, at vi redder betalingsbalancen. Nogle gange er jeg måske mere begejstret for betalingsbalancen, for den er så nær at se på, når den sådan kører op og ned. Men der er altså en vis fornuft i det.

Det er ikke ensbetydende med, at vi ikke mener, at de kulfyrede elværker skulle have lov til at køre videre. Vi har nogle af de bedste elværker, denne verden overhovedet kan opvise, med den mindste udledning. Man kan altså godt fortrænge CO₂ med et kulværk i Nordjylland, hvis man måler og sammenligner det med et værk, der ikke renses, men kører på brunkul eller andet. Men det, det drejer sig om, er, hvad niveau vi er på.

Vi skal bare huske, at med de mekanismer, der i dag ligger, og som kan blive globale, dér er det markedet, der skal trække en ordentlig energibesparelse igennem. Det er markedet, der skal ændre det her. Nogle år ude i fremtiden koster et ton CO₂ et eller andet antal hundrede kroner globalt. Så er det fornuftigt nok, for nu er vi ude at rulle med det tæppe. Vi skal bare være varsomme med, at vi ikke tror, vi altid skal være hundrede kilometer foran i Danmark, for så gør det altså ondt økonomisk.

Men vi skal gøre os klart, at om nogle år er kul simpelt hen for dyr en energiform. Så er den ikke længere rentabel, for så er der en pris at betale, hvis man i øvrigt tør bruge markedet, og hvis man ikke som Enhedslisten og SF er hunderød for at tale marked. Men det, der for alvor kan rette op på miljøet og ændre det og ændre på udledninger, er i virkeligheden markedsme-